

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. Бургас, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120205214 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на **З. Н. К.** с ЕГН: *****, с посочен
съдебен адрес: *, срещу Електронен фиш за налагане на глоба (ЕФ) **Серия К № 8453328** на
ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание чл.
189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 4 ЗДвП на жалбоподателя е наложено наказание
„Глоба“ в размер на 800 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакувания ЕФ. Посочва се, че не е установено
авторството на деянието, както и че неправилно са приложени правилата за повторността.
Оспорва се техническата годност на използваното техническо средство, като се допълва и че
жалбоподателят не се е запознал с изготвения снимков материал.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като заявява, че
поддържа депозираната жалба. Допълва, че според него не са налице условия за
квалифициране на нарушението му като повторно, поради което и моли за отмяна на ЕФ, а
под евентуалност – за неговото изменение.

Административнонаказващият орган – ОДМВР-гр.Бургас, надлежно призован, не
изпраща представител.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за
обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, вр. с чл. 189, ал. 8 ЗДвП, доколкото ЕФ е връчен на
жалбоподателя на 20.12.2023 г. (л. 16), а жалбата е депозирана директно в съда на 28.12.2023

г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че е **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **частично основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 21.01.2023 г. в 15:09 часа в гр. Бургас, ПП I-6, км. 494+910 до магазин „*“ в посока от кв. Пети километър към кв. Ветрен, техническо средство – мобилна система за контрол на скоростта с „TFR1-M“ с № 644 разположена в служебен автомобил с рег. № *, засякла и заснела, движещ със скорост от 88 км/ч., автомобил „Пежо 308“ с рег. № *. Мястото на контролирания пътен участък попадало в урбанизираната територия на гр. Бургас и там важало общото ограничение на скоростта до 50 км/ч., като допълнително бил поставен и пътен знак B26, предписващ същото ограничение. Въпросното нарушение било записано на файл с наименование „Клип № 72274“. По-късно записите от системата за контрол на скоростта били прегледани от служители на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Бургас, които от записания файл, установили, че заснетият автомобил „Пежо 308“ с рег. № * е собственост на * (л. 15), както и че скоростта следва да се счита на **85 км/час** (след приспаднатия толеранс от 3 км/ч. в полза на водача).

Бил издаден Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К № 6924020** на ОДМВР-гр. Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 4 ЗДвП на собственика * било наложено наказание „Глоба“ в размер на 800 лева.

Техническото средство – мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип „TFR1-M“ с № 644, към датата на заснемане на нарушенията било годно и калибрирано, видно от приложения Протокол за проверка (л. 26-27) и Удостоверение за одобрен тип средство за измерване (л. 25).

За използването на мобилното техническо средство бил изготвен и надлежен протокол по реда на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. (л. 28), съдържащ всички законоустановени реквизити, включително и снимка на разположението на техническото средство (л. 28 гръб).

Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К № 6924020** бил надлежно връчен на *, който в законоустановения срок подал декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП (л. 23), в която посочил, че на процесната дата автомобилът е бил управляван не от него, а от жалбоподателят К.. Към декларацията било приложено и копие от СУМПС на К..

При тези факти Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К № 6924020** бил анулиран и спрямо посочения за водач К. бил издаден Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К № 8453328**.

Било констатирано и че процесното нарушение се явява повторно – извършено в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К № 5379878.

По делото липсват данни жалбоподателят на свой ред да е представил писмена

декларация по чл. 189, ал. 5, изр. 2-ро от ЗДвП за друго лице, което да е управлявало автомобила в деня на нарушението. Липсват и твърдения в тази посока.

Липсват данни и за представено писмено възражение по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и от писмените доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 ЗДвП - изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес, поради което и съдът кредитира изцяло, приложените по преписката снимки.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки направените възражения съдът прие следното.

Атакуваният електронен фиш за налагане на глоба е издаден от компетентен орган и съдържа всички предвидени в чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП задължителни реквизити, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на електронния фиш на това основание. Посочено е, че той е издаден от ОД на МВР Бургас, като компетентността на наказващия орган произтича по силата на закона – териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението - чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП. В ЕФ точно е посочено мястото на извършване на нарушението, отразено е обстоятелството, че този участък попада в границите на населеното място и важи общото ограничение на скоростта от 50 км/ч, както и че допълнително това ограничение е било сигнализирано с пътен знак (в протокола по чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. изрично е посочено и мястото на поставяне на знака), както и точната измерена от АТС скорост. Посочена е също така и разликата между засечената и разрешената скорост – 35 км/час, като коректно е приспаднал в полза на нарушителя толерансът от 3 км/ч., който представлява допустимата техническа грешка при измерването на скоростта.

Съдът счита, че в ЕФ по достатъчно описателен начин е посочено мястото на извършване на нарушението (чрез неговото описание и посочване на координати в придружаващата снимка), обстоятелствата по неговото извършване и всички останали факти, относими към отговорността на нарушителя. Видно от приложената снимка в зоната на заснемане на техническото средство няма други автомобили, които евентуално да са повлияли на уреда.

По същество следва да се посочи, че легална дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, която дефиниция е възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП и съгласно които - ЕФ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз

основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От това следва, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. В тази връзка, съгласно **Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС**, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), но не и по форма, съдържание, **реквизити** и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, **реквизити** и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. От гледна точка на адресатите - електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което, като вид държавна принуда, чрез него се възлагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. Приложимостта на ЗАНН е посочена единствено при обжалването на електронните фишове – аргумент от чл. 189, ал. 8 от ЗДвП. В процесния електронен фиш е посочена само териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението и не са посочени конкретен издател, негов подпис и дата на издаване, но такива реквизити не са предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, поради което това не може да бъде прието за пропуск, тъй като в случая нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП се явява специална по отношение на общото изискване на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за съдържанието на наказателното постановление. В този смисъл е константната практика на касационната инстанция например - **Решение № 646 от 6.04.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 253/2015 г.** и **Решение № 539 от 19.03.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 150/2015 г.**

Действително не е посочено пред кой съд може да се обжалва ЕФ, но повече от очевидно е, че това нарушение не е възпрепятствало жалбоподателя в срок да сезира компетентния съд, поради което и няма как да се приеме, че порокът е съществен, доколкото реално не е довел до ограничаване на правата на санкционирания.

Следва да се има предвид и че настъпилата законодателна промяна в чл.189 ЗДвП (обн., ДВ, бр.19 от 13.03.2015 г.) и приетата Наредба № 8121з-532 за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн., ДВ, бр. 36 от 19.05.2015 г.) (Наредбата), които изцяло са съобразени с основните положения на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълкувателно дело № 1 от 2013 г. на ОС на колегиите на ВАС, налагат извод, че използването на **мобилната** техническа система за констатиране на нарушения на правилата по ЗДвП е допустимо, като законът и Наредбата изрично сочат на неучастието на контролния орган в нейното функциониране и възможността за такова нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, да се издава НП или ЕФ. В §6, т. 65 от допълнителните разпоредби на ЗДвП е дадена легална дефиниция на понятието „автоматизирани технически средства и системи”. Това са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да

бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) **мобилни – прикрепени към превозно средство** или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. В конкретния случай - видно от приложеното Удостоверение за одобрен тип средство за измерване (л. 25) – мобилната система за видео-контрол на нарушенията на правилата за движение „TFR1-M” е автоматизирано техническо средство по смисъла на закона, като цялостната обработка и формиране на доказателствения видеоматериал се извършва от специализирана програма, а операторът в патрулния автомобил има възможност единствено за визуален преглед на качеството на заснетия видеоматериал. Тук е мястото да се посочи, че срокът на валидност на издаденото удостоверение за одобрен тип средство за измерване е изтекъл на 24.02.2020 г. Същевременно обаче по силата на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията - когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип, поради което и съдът счита, че в конкретния случай използваната мобилна система за контрол е одобрен тип средство за измерване на скорост.

Както вече беше посочено - след измененията на ЗДвП (обн. ДВ бр.19 от 13.03.2015 г.) и издаването на Наредба № 8121з-532, издаването на електронен фиш за налагане на административни санкции за допуснати нарушения на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП е допустимо и когато нарушенията бъдат установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство или система, функциониращи автоматично. Присъствието или отсъствието на контролен орган (оператор на системата) в патрулния автомобил, по никакъв начин не оказва въздействие върху точността и обективността на установяване и заснемане на нарушението. Контролният орган няма никаква възможност да променя или да влияе върху измерването, регистрирането и записа на нарушенията, установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство. Измерването и регистрирането на скоростта и записа на доказателствения видеоматериал се извършва напълно автоматично от системата радар-камера-компютър, като единствената роля на оператора на системата е да позиционира техническото средство, като го насочи към определения за наблюдение участък от пътя и да въведе ограниченията за скоростта на този участък – т.е. цялото установяване и заснемане на нарушението се извършва автономно от техническото средство. Доколкото за нарушението по чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки – то правилно в случая е бил издаден електронен фиш, а не наказателно постановление. В този смисъл е и практика на касационната инстанция – например **Решение № 613/10.04.2017г. по к.н.а.х.д. № 110/2017г. на АдмС-Бургас.**

Представен е и задължителния в случаите на ползване на мобилна АТСС, протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредбата, посредством които се установява мястото на извършване на контрола, посоката на движение на контролираните МПС, ограничението на скоростта, разстоянието до пътния знак и др. По мнение на съда процесуалният документ е изготвен

съобразно изискванията, поради което и е годен да изпълни функциите си. Протоколът е придружен и със снимка на разположението на техническото средство, въпреки че съгласно практиката на касационната инстанция, това изискване е задължително само що се касае до технически средства, разположени на пътното платно, а не за тези монтирани в служебен автомобил.

Мястото за контрол не е било обозначено с пътен знак „Е24“, но това е така, доколкото с ДВ, бр. 6 от 2018 г., в сила от 16.01.2018 г. е била отменена нормата на чл. 7 от Наредба 81213-532/12.05.2015 г., предписваща такова задължение на контролните органи, поради което и към датата на нарушението – 21.01.2023 г. за тях не е съществувало задължение за поставяне на пътен знак „Е24“ в контролирания участък или за оповестяване на мястото на контрол по друг начин.

Правилно е определен и субектът на административнонаказателната отговорност на лицето на жалбоподателя, доколкото той е посочен от собственика на автомобила като лице, което го е управлявало него ден. Тъй като, както се посочи по-горе, в срока по чл. 189, ал. 5, изр. 2-ро от ЗДвП от страна на К. не е заявена декларация за друго лице, то правилно той в лично качество, следва да бъде адресат на административното наказание.

С оглед всичко посочено по-горе съдът счита, че правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушение свързано с превишаване на максимално допустимата скорост за движение в градски условия.

Въпреки това настоящият съдебен състав приема, че неправилно АНО е приложил правилата за „повторността“. Съгласно § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП – „**повторно**“ е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление (а не както застъпва жалбоподателят в съдебно заседание – от датата на нарушението), с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. За да може законосъобразно да се квалифицира едно нарушение, като „повторно“ следва това „обвинение“ да е индивидуализирано по достатъчно изчерпателен начин и подкрепено със съответните доказателства. В случая в ЕФ е посочено, че процесното нарушение е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на друг ЕФ – ЕФ № 5379878 (наричан „първият фиш“). Фактът на влизане в сила на първия ЕФ се оспорва изрично от жалбоподателя, поради което и съдът е указал на АНО на представи доказателства кога първият фиш е бил връчен на жалбоподателя, респективно кога е влязъл в сила. В изпълнени на указанията по делото е постъпило копие от въпросния ЕФ, но без да е придружен с доказателства за връчване или за влизане в сила. Приложено е само извлечени от служебната система на МВР (л. 17 гръб), в която е направено отбелязване, че датата на влизане в сила е 31.03.2022 г. Не е ясно обаче на база на какви доказателства е направено това отбелязване, от кого и кога, поради което и съдът, при наличие на изрично оспорване на този факт, няма как да приеме, че изводът на АНО е правилен, без в негова подкрепа да са приложени каквито и да е доказателства. Това кара съдът да приеме, че твърдението, че деянието е извършено в условията на повторност не е подкрепено с доказателства. Поради

тези съображения съдът намира, че процесният ЕФ е незаконосъобразен в частта, с която на жалбоподателя е възведен квалифициращия признак „повторност” за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП, респективно – и в частта, с която е определена приложимата санкционна норма.

Въпреки че е допуснато нарушение, съдът счита, че то успешно може да бъде преодоляно, чрез преквалифициране на приложимата санкционна норма, намираща приложение за основния състав на нарушението и съответно намаляване на наложената глоба. Този извод на съда намира подкрепа в актуалната практика на касационната инстанция, като следва да се посочи – **Решение № 375/02.03.2018г. по к.н.а.х.д. № 13/2018 г. на АдмС-Бургас**, където се приема, че :

*„ ... В тази връзка както за **районния съд**, така и за административния съд като касационна инстанция при условията на чл.222, ал.1 от АПК, предвид наличието на изрично уредено от чл.63 от ЗАНН правомощие за **изменение** на наказателното постановление, при решаване на въпроса по същество, съответният съд **може и следва да измени** наказателното постановление при установена възможност за санкциониране по привилегирован състав, като съобрази размерите и на наложените санкции. Съдът може в случаите, в които отговорността на нарушителя е ангажирана за **квалифициран** или основен състав на административно нарушение, ако се установят предпоставките за приложимост на привилегирования състав, да преквалифицира деянието, като приложи спрямо нарушителя **съответстващото му по-ниско наказание....**”.*

Поради горепосочените причини, съдът счита, че приложимата санкционна норма следва да се преквалифицира от тази за извършено в условията на „повторност” нарушение – чл. 182, ал. 4 ЗДвП – в тази, приложима за основания състав - чл. 182, ал.1, т. 4 ЗДвП, регламентираща наказание - глоба 400 лв., при превишаване на максимална скорост в населено място от 31 до 40 км/ч. В случая превишението е с 35 км/ч., поради което и правилният размер на глобата е 400 лева. Този размер е точно определен в закона и не може да се обсъжда въпроса за намаляването му, както и въпроса дали случая може да се приеме за маловажен. Управлението на пътно превозно средство е дейност с повишен риск и една от най-честите причини за настъпването на ПТП е именно движението с несъобразена или превишена скорост, поради което и извършеното се явява деяние със завишена обществена опасност.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д ЗАНН, съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. В случая, с оглед изхода на правния спор, разноси се дължат в полза и на двете страни, но никоя от тях не е направила искане за присъждането им (и нее представила доказателства за реално сторени такива), поради което и съдът не може служебно да се занимае с този въпрос.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 8453328 на ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 4 ЗДвП на З. Н. К. с ЕГН: ***** е наложено наказание „Глоба“ в размер на 800 лева, като **ПРЕКФАЛИФИЦИРА** приложимата санкционна норма от чл. 182, ал. 4 ЗДвП в **чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП** и **НАМАЛЯВА** размера на наложената „Глоба“ от 800 лева на **400 (четиристотин) лева**.

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 8453328 на ОДМВР-гр.Бургас в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____